

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910

Publisher Einhorn Verlag, Kusunacht, Switzerland

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Olivera Docevska

ИЛУЗИЈА ЗА СОН

ИЛУЗИЈА ЗА СОН

Ова е само илузија,
сон на слобода и мир,
всухност душевен затвор.
Немаш ништо од тоа што си имал,
и што си бил,
немаш ни малку од тоа што ти треба.
Тоа ли е иднината,
кој сум јас , кој си ти?
Дали ми требаш?
Само тага, се е празно.
Одговор нема.

ОДА

Ноќта помина,
денот- година одминува,
времето се растура,
заминува низ мене,
но кога ќе шепнеш тука сум до тебе,
кога ќе ти речам среќа моја си,
а ти ќе воздивнеш - и ти на мене,
срцето бие, воздух нема,
умирам, прекрасно вака ,
конечно будна,
вистината, топлината тука е,
на ниту едно друго место,
освен во прегратките твои,
до срцето твое,
каде јас престојувам.
И се уште се восхитувам,
се прашувам дали е можно,
одговорот не го знам,
но ти ми го шепнуваш мудро,
можно е , се е можно.
Љубовта е чудо.
Чудно.

ОСАМЕНОСТ НА ПАТ

Не е лесно без никој да чекориш.
Не е шега да патуваш по патот тој.
Дали мислите е лага,
што се случува на осаменик
кој избрал животен пат таков
на борба, но сепак мир ,
во секојдневен неспокој.
Нема назад враќање ,кога еднаш ќе тргнеш,
мора да изодиш,нема враќање кога избираш пат.
Ниту пак сакаш.
Дилема никогаш нема.
Два пата има, на добро и зло.
Две врсти на хомосапиенци на раскрсница идат.
Не можеш да бидеш ни преправеден тогаш,
ниту неправедник , средина мора да има.
Опомена следи, потоа казна,
биди скромен , чесен,верувај во себе.
Човек да видат.
Друг пат е следен,
против себе да одиш,
Ти нечесник, да умираш во богатство секој ден,
бедно како скот.
Првиот да одиш исправно, вреден,
тврдина , бедем на одбрана луда,
во овие времиња, на онаа што вреди.
Секој избира пат свој.
Некој умира од грижа на совест,
некој умира во немаштија и беда
сотрен од братот на свиок ,
под стрели зборови , осирој.
Од несовест, неморал и злотовор.
На крајот сите едно ги чека.
Се прашуваш тука, дали вреди, Ти?
Но патотот е важен,
Чувството внатре,
Да одиш гордо, иако тажен .

Или да бидеш одважен лажен црв
под земја напикан на стопани многу.
Потчинет бедник, слуга на клетник,
Н а величина која не постои.
Со заплашување измислена.
Изборот е важен.
Правец вистински,
што чувство на љубов полека кај луѓето влева.
Во иднина прекрасна , кон светлината чекори,
чекори , само кон Вистина.

НАВИСТИНА

Навистина,
кога ќе се појавиш ти топлината доаѓа,
навистина,
кога во очи те гледам светлината ми приоѓа,
вистина е сликата пред очи која не исчезнува,
доброто го чувствувам, другиот темен крај
засекогаш што вознемирува избледува,
зрак на нежност ме облива сине мој,
во прегратки се насмевнуваш,
засекогаш тука затреперуваш,
косите ги милуваш,
ти живот мој си и вечна вистина,
за напредок мој инспирација и причина,
патник од мојот почеток до крај,
иако се уште не знаеш,
навистина.

ТАГА

Дали знаеш што е тага,
не сака срце да престане да боли
и не сакаат солзи да капнат,
само воздухот тешко влегува низ системот напнат.
И не сакам веќе да лажам, велам
не сакам ништо да барам,
не сакам да Ве вознемирувам тажна,
но посилна од мене желбата бие,
посилна од мене тагата ми е,
посилна од мене не остава на мира
дури и разумот кога сака,
сакам да живеам веќе, до кога ,мртва сум вака.
Сакам живот,
сакам ноќи исполнети со трепет,
сакам среќа и уште една радост мала,
за таа смрт и живот би дала.
Та каков е овој живот,
празен и тажен, ладен и безвреден,
како празен предмет врз мене лага блуе,
се мразам, се презирам,што самата себе си се газам.
Но знам, мора да чекам,
така треба, така мора да биде,
кога ќе реши светот да се смени,
иднина да биде,
зошто јас знам да сакам,
на сон видов живот, а верувам и ти.

ЖИВОТ ПО ПРАВИЛА СВОИ

Драг мој од маки заблуден пријателе,
Живот што вредиш,
како и човек секој.
Пишувам кон тебе за да сфатиш,
Иако за наивна будала ме процени,
ти мене на пазар ме стави,
ти мене ме процени за пари
и мене само така ме цениш.
Животот филм не е,
ниту книга, трилер,
Каков често знаеш да гледаш и читаш.
Живот свој живеј,
почни веќе еднаш,
почни веднаш, вистина да гледаш,
престани замолчен да бидеш.
Живеј онака како ти што сакаш,
поинаку низ пустини душевни ќе скиташ.
Биди горд на она што мина,
не оставај никој зад себе што вреди,
таков човек секогаш верен ќе ти биде,
такво чувство се сретнува ретко,
праведен биди, како сенка ќе те следи.
Верувај во себе и на она што иде,
како поврат на реките од солзи
Кога веќе ја гледаш другата страна на брегот .
Верувај, иако на патот дрво нема,
само песок на времето низ
пустина гледаш Калахари,
и уште нема каде да се качиш,
дури и во моментот на идеи бледи,
правила туѓи не следи.
Тој успех само твој е.
Не држи роман,
љубовна драма, туѓи нишки за успешен пат до врвот,

не држи вино ни бело ни црно,
да наздравуваш во мака,
тој момент дојде на разврска нова,
пред години многу забиен длабоко,
извади го од срце трнот .
Жалам што тебе те гледам така.
Па зар тебе, левијатан.
Со адреса нова, со тактики долни,
ставен во стега,
те води друг за рака.
Погледни околу себе,
живеј како ти што сакаш.
Биди господар на игра своја,
господар на свои чувства и дејанија,
кој на крајот од патот во животот т свој
нема да се запраша дали господар бил,
туку со сигурност ќе знае,
дека не потпаднал под туѓи влијанија.
Следи сопствени чувства, интуиција, следи се себе,
заборави на се што си прочитал,
дека паметен човек прави стратегија,
дека животот е школа на препис.
Имено мил мој,
тие сценарија се туѓ проживеан живот,
поука добра,
но репризата , туѓиот проект не е пат за успех,
никогаш не дава успех,
е трагедија.
Погледни се себе, изгледот твој сега,
каде е ангелот невин од назад години,
со очи што светат, што зрачи,
Ти темен стана.
Зарем не гледаш дека ноќ си,
Лицето твое темно е , се смрачи.
Духовноста ја нема.
Паметен човек не остав а
Ништо и никој зад себе што го боли,
не жртвува среќа

не е жртва на сопствени цели,
се раѓа, со чувства, визија, идеали, потреби и желби.
Ужива во она што го создава и начинот на кој што живее,
не остава лудоста во него да дивее.
Ги знае од дете, чувствува во себе,
патот го гледа и
при чекор напред и при чекор назад,
останува верен на себе,
и во тешкотија содава, дури и во беда.
Дури и кога нема да знае, од заседа,
нов талент на вратите тропа, излез креира,
сопствена судба, сопствен живот, паметен човек режира.
Прави ново кино рај од животот свој,
не бега кукавички од својата милост,
не повредува намерно никој.
Од сочувства, од семејство, надеж,
нов филм и роман како тој што сака,
самостојно, слободно, слободоумно,
самиот креира.

КОНЕЧНО ОЧИТЕ ГЛЕДААТ

Конечно прекрасно очите гледаат.
Портокалов од облаци сунѓер
месечината весела ја придружува
на нејзиниот пат .
Во светлината на денот кој полека згаснува,
дожд приближува.
Дрвја со бршлен стегнати,
во облека на природата совршена.
Низ Панонско море око растрчува.
И над мене небо и до мене прекрасен пат
маглината од чувства лоши ја распрснува.
Се радува срце на пролетна песна,
ја отфрла гордоста своја,
покорно главата ја сведнува.
Конечно има пред кого главата да ја спушти,
пред силата на природата,
мојот ум покорно, со наклон се наведува.

НЕПРАВДА

Мермер црвен ,сиви дамки, празни души,
лист вртат на друга страна,
домот на правдата се гуши,
неправда додека дели.
Бордо и црн плашт пред очи.
Под нив човек скриен,
во него врие.
Прашања поставува сам на себе.
Ни сам не знае што бара тука.
За пари клети, продава лага како тајна,
дека вистината
веќе на вратите чука.
Ходници судбини тешки носат и трпат,
а вистина нема, нема не, нема живот тука.
Само болест и здравје се губи.
Лага продаваат за правно здравје.
Нема радост,
за сите нема милост.
Темни очи насолзено длабоко страв кријат,
што ќе им се случи.
Душата голема се затвора во процес
за оние што будни со години тука спијат.
Во тој простор сега лажен,
костум сеуште крие некој навидум важен.
Навидум важен сфатете .
Слика тажна.
Судница девет, табла за повик,
чекаат сите решение на енигма,
која веќе е решена, надвор од тој ходник.
Правдата слепо наивно пред порти надвор,
уште тука седи.
Верува, верник, наивен за пари .
Иако е само обичен на неправдата,
во оваа пуста краина, сводник.

БЕЗ КОМЕНТАР

Нема коментар, нема друга слика,
освен онаа што сега се гледа,
не живее веќе, сенка стана,
од една на друга туѓа веселба ,
патува со мака во рака.
Во идеал замислен борец
против зло, фашизам,
противник на навреди и неалтруизам,
против убиства , недемократија,
за оваа земја напатена,
за едни стара , за други млада,
додека таа страда.
Но други за него одлучија,
тој со окрвавена рака
од денес , на повеќе столици да седи,
глумец на парада.
За збор убав навидум победа слави,
но светлина не може тука да блесне,
за туѓи интереси, за неверни томи,
за соништа затвора помин.
Потсетување секојдневно е
за тоа кој е кој,
да не се заборови,
безброј пати и без број.
Чашата света, Светиот грал ,преполна од него се скрши,
од есен до лето, животот сврши.
Другар на крадци чиниш,
но не, тој е нивен плен.
Таа слика некој од горе ја гледа,
секој ден, како беше и остана невнимателен.
И како, група искривена во огледало
нечовечка таму седи.
Срце тежок ковчег од горчини трпи и живот крпи.
Нема кој тој факт да го објави и прими,
дека е време на непоети и неживи,
на лажни артисти и лажни гламур диви.

Само збор е посвета тажна за јад и беда,
како и да е одиш понатаму,
во денови на искушение,
кодифицирана ја гледаш.

ЗЛОСТОР

Ти уби дете.
Темел и радост,
светлина во тунел кој нема крај.
Семејство, веднаш тука блиску,
сите мили, до земјата родна,
до нас.
Клетва беше, а ти уби дете.
Уби дете, уби наивност,
стратегија, идеал.
Во борба за невестина нова,
душата своја и раката десна ја уби.
Како може да постои таква душа тесна .
Како твојата душа стана така тесна,
кога со вистина нели роден беше.
Или немаш душа, немаш ништо вредно.
Веројатно е така,
Штом така неверно ја остави
Светлината да умира сама
да се бори сама со темнината,
а ти удири броиш како Јуда.
Во мугри предавство прати,
на Еденот, немилосрдно,
за сите нас, не остави, затвори врати.

СЕ БИЛО ЛАГА

Мислев режија добра,
представа за луѓе се прикажува,
во животот кој пред очи се одвива,
за да лажна слика се докажува.
Ваква неразумност која логика нема
разумот не прифати.
Прашав зошто, како, каде тоа води,
кој си ти, каков си, каде тоа одиш.
Тогаш сфатив, само е една вистина.
Се било и се е лага.
Орвелова книга за 1984,
на почеток на 21 век, ин реал.
Не е кошмар, не е глума, ниту пак сага
на самракот мој.
За борба, идеали, вистина и правда,
кај тој човек и придружба верна
не станува збор.
За измамници, манипулатори,
За нечовек беден, човек кој не е човек,
кој чудовиште е,
е реалност,
Станува збор.

ЦВЕТ ОД ИЛУЗИИ

Бегство од депресија која убива
е тешко,
Не помага, хемија, ни љубов,
ништо реално,
мозокот не собира.
Меле внатре во својот казан жешко,
мисли навираат,
животот оди, луѓето спијат,
несвесни, патокази собираат
кои никаде не водат.
Чекор напред, чекор назад,
во реалноста бегство,
така, во бунило, се е лесно .
Сјај во тревата гледаш,
и цут на дрвја, небо сино плаво сакаш,
вечерен ветер,
бури што подготвува.
Но четири зида убиваат жално
гушат ,слобода сопираат.
Внатре врсок ечи, молба,
како екот се враќа , во зидови удира
на телото , кое во грч
бранови го носат.
Низ крвни зрна врел врукот излез бара,
спас од пусто тело.
Пареа се крева.
На бел чаршав судбината се крои,
во празнина од мисли, врева.
Капка една удира во окно
железно, жолт цвет во тревата
умира целосно во пролетта што на својот почеток гасне,
цвет од илузии повторно расне.

ЛУКРАТИВНИ ЦЕЛИ

Заблуда која трае вечно,
Измама без крај,
Користење на емпатија, сочувство и туѓа нежност,
Поговорки, верба, идеал.
за мрачни цели, без рај.
Поезија, песна, тага,
Пријатели, здравје, радост,
деца, име, минатото.
Само за богот на златото.
Внимателно, за да се дојде до саканото,
се подгазува постигнатото,
повторно за злото, за валканото,
фрла се под нозе,
гази се пред себе, макијавелистички
без простор и без време.
Се отфрла со труд постигнатото,
повторно и повторно и повторно за богот
валкан, гнасен, на златото.

БАЛКАНСКА БЕЗНАДЕЖНОСТ

Сегашна состојба на безизлез,
намерно испровоцирани тензии,
дебати на телевизија,
од таканаречени и самонаречени експерти,
вести со константи за меѓуетнички тензии,
кои бескрајно личат на орвеловски препис
и многубројни цопсригхт верзии.
Држење на пролите во континуиран страв
од војна и набљудување од Големиот брат,
вовлекување подмолно
на систем на фашизам од задна врата,
оков на нашиот врат.
Дури не е ни прост препис.
Ни плагијат.
Чиста слика на крвав режим.
Наследство со векови,
историјата се повторува,
никако разумот да победи.
Жална копија на премногу пати
копирана слика повторно се обновува,
за да не избледи.

ВИСТИНСКИОТ

Во масата на разулавена толпа,
гласот поединечен се гуши,
само збрка од шумови
и врева умот што го мати.
Мнозинството, како еден,
во еден глас жубори,
секој сака нешто во ист глас да каже,
без мисла и без запирање
дали е мудро на полпат да запре,
смисол да има барем,
во она што како трескот обичен,
од себе го тресе така важен.
Никој никого не почитува,
потсмев се реди,
се низат шепи за оној,
Вистинскиот, што масата ја собра,
што никој така разулавен,
не може да види и слеп е,
дека вреди.
Понатаму упорно,
Со добра намера пред зборот чуден
како чуден чуѓак, уште седи..
Тој Целта ја виде,
несфатен да ја достигне.
Но знае жртва треба,
за секој што сака себе
и другиот да го исправи,
достоинствено,

на ПАТОТ на ЖИВОТОТ

со ДОСТОИНСТВО, да го ПОДИГНЕ.

ЧУДА

Пародија,измама,фрески што плачат,чуда.

Не верувајте,тука чудо нема,
на друга страна чудото се случува.

Вакви лажни приказни кога некој продава,
Господ, природата и еволуцијата,
немилсордно ги предизвикува..

Верници течат од сите страни,
народот во страв почнува да верува,
во морал,нови вести стануваат барани.

За добро ,за надеж,за семејство и верба,
за љубов и казна,

за злосторот наречен со умови игра.

Будење настанува за вредности нови,
доброто злото на двобој го предизвикува.

Бумеранг ефект како меч
над главите на лажните пророци,
гласот на немоќните го развиорува,
приказна од Библијата се повторува.

Верба нова се раѓа,

за насмевка и игра

против сите тие со години што лажат.

Конечно спремни вистината самите,
сосема сами, да ја докажат.

АПОКАЛИПСА

Пред очи бели орки идат,
бели мечки, водопади бели,
и плажи бели песочни.
Но црни вести потоа слушам,
за напади жестоки врз деца млади,
за пожари, поплави и суша,
политика ужасна на оружје повикува.
Помагајте, се гушам.
Не сакам да гледам,
не сакам да примам,
во друг простор бегам,
во друга приказна за душа.
До топло мало тело, се стискам и се молам,
да помогне светот, да помогне природата,
еволуцијата и старата куртизана Европа,
да нема веќе мака и тага
за овој народ кој приказни слуша.
Да го проживееме и ние животот во сон,
да ја почувствуваме, слободата.

КАКО СЕ УБИВААТ ЃАВОЛИТЕ

Знаеш ли како се убиваат ѓаволите мамо?
Не знам, како ?
Со песна само.
Не поднесуваат убава песна.
Од кај е тоа, прашав како?
Како едно дете мало образложение такво има,
за музиката на тој Ангел која ја слуша.
Јас знам мамо.
Ѓаволот душа зема,
но песната создава душа.
Како и секој Ангел, кога го слушам него,
со глас го убива злото,
но злото го победи него.
Затоа пејте само, звона на небо ќе звонат,
пејте и кога глас во Вас нема,
оваа прекрасна мисла,
нека ве следи верно, за Ангелот
кој со глас среќа создаваше,
чувајте го во Вас, макар во Сонот.(на Тоше)

ЗА МАЛКУ ЖИВОТ

Еј, невини луѓе,
во небо што гледате и се молите,
свртете ги рацете нагоре,
сонцето впијте го,
месечината во коси нека ви заигра,
ноќта кога ќе се спушти
ветрот нека влезе во вашите пори
низ крвта нека развиори.
За љубов и среќа мислете и молете се,
за оние далеку на кои се надевате,
цвеќенце во мисли испратете ако друг начин немате.
Другиот образ не вртете го,
жестоко возвратете на секој кој со тага
овој здив на живот ви го одзема.
Плач, јад, и солзи во неповрат препратете,
пролетта во виор претворете ја,
за малку живот оковите скршете ги
на депресијата која младоста во вас ја убива.
Позитивноста, позитивно насочете ја
кај оној на кој најмногу му треба.
Не мислете никогаш на оној
кој со суровост живот ви зема.
Во малку живот не верувајте,
од патот на доброто не скршнувајте,
само напред, слични на вас има.
Животот е само многу.
Ништо помалку од тоа,
секоја секунда во вечност претворете ја,
позитивно мислите енергијата, насочувајте ги.
Животот е многу, еден и се,
Животот е она што е за вас цел свет.

ПАМУЧЕН ПЛАЧ

Мрачно е пак,
повторно зидот уши има,
лево песна тече за почеток нов низ живот,
горе веќе нов живот има,
а овде долу плачта повторно
свое лице повторува.
Жална наива.
Повторно смеа,
повторно исти градови,
на плеќи отрови се рушат,
суша,
патишта исти од кои поврат нема.
Нема ништо ново,
што на сонце личи,
во очи нежни сонце снема.
Сенка темна се надви над розов бакнеж
во свила стегнат.
Само памучен плач
над тревата бешумно,
задушен, во ноќта легна.

НАДЧОВЕЧКА СИЛА

Автопат темен кон тебе ме води.
Луѓе непознати наоколу дремат
како ут на ветер.
Под притисок седам,
да слезам умирам
од овој пекол што монотонија се вика.
И повторно пак тебе те гледам,
Месечино и изгреву мој на исток,
златна косо, насмевке милиони вредна,
бесценета среќо во градот никогаш разбуден.
Со раце раширени крилја
мене сега што ме чекаат,
еден ден самостојно ќе летнат,
моє чудо мило, моја надчовечка сила.

УШТЕ ЕДЕН ДЕН

Уште еден ден,
на прагот на оваа година што полека заминува,
уште еден ден кога ништо ново не се случува,
повторно исти приказни на историја која се повторува,
од која никој ништо не научи,
на позитивно никој не поучува.
Заборав наместо да се нуди,
живот, исполнет ден и надеж,
полн џеп со душа и душа полна,
со деца кои безгрижно ги гледаш како раснат,
а со нив и ти душевно раснеш,
повторно и повторно,
исти немири, намерни убивања,
растргнувања, палења и поткусурувања,
на идиоти без сива маса освен за пари црни.
Исти ликови пред очи што идат,
исти глупости секој ден слушаме, гледаме,
определени рокови и термини
кои секојдневието го бришат.
Умот што уште малку остан чист и го имаме,
го перат,го уништуваат,
а ние седејќи така, се уште се надеваме.
додека животот неповратно иде,
наискап, горчлив го испиваме.
Секој ден повторно проштеваме,
за пеколот во кој се наоѓаме,
го вртиме и другиот образ,
со нашата труд и мака,
ѓаволот го гоштеваме.
Каде сме, зошто сме уште тука,
во овој круг на пеколот, на дното што се гледа,
еден од деветте,за секој прв и последен,
тешка навреда.

ПОЕТ

Поет во себе,
тоа тешко се носи,
тоа е тешко во душа невреме ,
мој пријателе.
Убаво да редиш, збор до збор да иде,
Ти сепак Голем поет нема да бидеш,
ти никој не си, никој не те одбра тебе,
Балканот, земја на контролирани поети,
тоа ќе те врзе за цело време.
Строго контролирани мисли и чувства ,
перверзно се нижат, се кријат во стихозбирка, се креираат,
потоа пред публика повторно контролирана и пробарана се читаат,
се сервираат.
Не пишувај за други пишувај за себе.
Тоа е за луѓе, од луѓе , за тебе.
Не за оние што едно чекаат,
на твоите зборови да профитраат,
во туробна машина да те фрлат,
за објава, за критика за слава.
Ова е пријателе,
поезија на мојата глава.
Чиста и јасна,
промоција нема, само моја порака,
на душа што ја земам,
За строго контролирани, поети, писатели,
општествените случувања , живот и теми.
Да одделиш миг, минута, час,
оваа поезија кој ја чита бесплатно нека ги земе,
се што е бесплатно највредно ќе е.
Другари мои, пријатели, земете ги како едно,
земете ги жедно,
дали нешто вредат ќе покаже време.
И да не покаже ништо , жал нема да биде,
ни загуба тажна, ќе биде само приказна една,
може вистинита, а може лажна.

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910
Publisher Einhorn Verlag, Kusnacht, Switzerland
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NEKOPIRATI